

‘Wij passen bij het publiek uit Twente’

Op het toneel staan kartonnen dozen gestapeld, een bank uit de jaren '50 en een trap met een deur bovenaan. In de kleine zaal van het Rabotheater liggen tassen en kledingstukken op stoelen, een cello er tegenaan, geen mens te bekennen. Dun geluid komt van boven. Een vaag gesprek, iemand zingt. Een fluitje wordt beantwoord. Ah, daar is Ilse Warringa. Met Lies Visschedijk repeteert zij deze week in Hengelo, waar ook de première van Broeders en Zusters zal plaatsvinden.

door Marjon Kok

Thee. Wil je thee? Lies is zich even aan het optutten.

Intussen vertelt regisseur Marije Gubbels vast over de voorstelling van toneelgroep BloodyMary, die vrijdag in Hengelo in première gaat. Het is dinsdag, laat in de middag. Veel is nog te doen. Afgelopen vrijdag een doorloop in Wormer. In het voorjaar vier keer een try-out. „Maar elke keer veranderde er weer zo veel! Het stuk is nog niet echt ingesleten.” Dat moet hier gebeuren, in Hengelo. In een paar dagen tijd. Maar vandaag nog, botste iemand letterlijk tegen een muzikant op het toneel. „Het is zo’n compacte voorstelling. Er zit muziek in. Een spooky element. Voor ons is het de uitdaging om onze komedie er tegenaan te zetten. Het is belangrijk dat we het verhaal blijven vertellen. En je moet elkaar niet in de weg lopen natuurlijk.”

Ilse Warringa schuift aan. „Thee, lekker.” Even later is daar ook Lies Visschedijk. Het verhaal van tg.BloodyMary is inmiddels verteld. Een thrillerkomedie over een celliste en een schrijfster. De celliste is terminaal en de schrijfster – haar buurvrouw – voelt zich geroepen om haar tot het einde toe te verzorgen. „Langzaam”, zegt Marije Gubbels die ook de teksten schreef, „ontstaat de vraag waar behulpzaamheid overgaat in eigenbelang.”

Waarom strijkt de groep voor de finale repetities neer in Hengelo? Lies Visschedijk, ontspannen. „Het is gewoon ontzettend fijn om even weg te zijn van huis. We hebben allemaal drukke gezinnen. Hier kunnen we in alle rust...”

Ilse Warringa, popelend: „Dit is een fijn theater. We komen hier graag. Een lekkere zaal, aardige technici.”

Lies Visschedijk: „En de directeur, Raoul Boer, we kennen hem inmiddels. Hij geeft ons alle ruimte.”

Dan het publiek, hier in Hengelo. Ilse: „Ze hebben een bepaald gevoel voor humor.” Marije: „Ons stuk gaat over nèt niet. Mensen die wel graag willen, maar het net niet lukt.” Lies: „Tukkers herkennen dat. Hier heerst een soort underdog-humor.” Ilse: „Jaaaah! En als FC Twente dan landskampioen wordt, dan gaat het helemaal...!”

Ze hebben een vast publiek, inmiddels, hier in Hengelo. Eerder stonden ze er al met andere voorstellingen. Ilse: „Een soort fans.” En ze herkennen het. Ilse Warringa komt uit Dalfsen („met familie in Almelo!”) en de vader van Lies Visschedijk woont nog steeds in Glanerbrug.

Even later. Beneden, in de kleine zaal. „Welke scene zullen we doen?” De eerste. Lies Visschedijk klemt bovenaan de trap haar gezicht tussen de deur, zij wil naar binnen maar haar buurvrouw is niet van plan haar in haar huis toe te laten. „Zal ik mijn voet tussen de deur zetten?”

Hoe zijn ze ooit op dit stuk gekomen? Ilse, tussendoor: „Het leek ons zo grappig. Iemand verzorgt een terminale patiënt, maar die gaat niet dood. Zeg, jij zou toch dood gaan?”

Marije: „Is iemand gemeen als hij iemand verzorgt die dood gaat, maar tegelijk na zijn dood zijn huis wil omdat ze vindt dat ze daar recht op heeft?”

Ilse: „Het is de tegenstelling tussen altruïsme en eigenbelang. In hoeverre doe je iets voor iemand zonder er iets voor terug te willen?”

Dus ze roepen vragen op zonder de antwoorden te geven?

Ilse: „Ja, zo is het.”

Nog thee?